

Sygn. akt III CZ 4/12

POSTANOWIENIE

Dnia 30 marca 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Barbara Myszka (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Krzysztof Strzelczyk

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa „D.” Spółki Akcyjnej w K.
przeciwko Skarbowi Państwa – Prezydentowi Miasta K.
o ustalenie wysokości opłat,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 30 marca 2012 r.,
zażalenia strony powodowej na postanowienie o kosztach zawarte
w wyroku Sądu Okręgowego
z dnia 4 marca 2011 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 30 lipca 2010 r. Sąd Rejonowy ustalił, że aktualizacja opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste nieruchomości położonej w K., pozostającej w użytkowaniu wieczystym „D.” Spółki Akcyjnej w K. – w 1/2 części, dokonana przez Prezydenta Miasta K. w piśmie z dnia 17 października 2005 r., jest uzasadniona do kwoty 109 140,45 zł, nakazał pobrać od powodowej spółki na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2 973 zł tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej od pozwu i zasądził od powódki na rzecz pozwanego Skarbu Państwa – Prezydenta Miasta K. kwotę 3 600 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Po rozpoznaniu sprawy na skutek apelacji powódki, Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 4 marca 2011 r. oddalił apelację i zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 1 800 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

Uzasadniając rozstrzygnięcie o kosztach procesu Sąd Okręgowy stwierdził, że o kosztach tych orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z § 6 pkt 6 i § 12 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).

W zażaleniu na zawarte w wyroku z dnia 4 marca 2011 r. postanowienie o kosztach procesu powódka zarzuciła Sądowi Okręgowemu naruszenie art. 100 oraz art. 328 § 2 w związku z art. 361 k.p.c. Podniosła, że w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji wygrała sprawę w 42 %, w związku z czym Sąd Okręgowy powinien – stosownie do wyniku tego postępowania – rozdzielić wszystkie koszty procesu poniesione przez strony. Powódka powinna ponieść koszty w kwocie 12 007,34 zł, a pozwany – w kwocie 4 272,66 zł, natomiast w ostatecznym wyniku Sąd Okręgowy powinien zasądzić od pozwanego na rzecz powódki z tytułu kosztów kwotę 2 472,66 zł. W konkluzji żaląca wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia przez zasądzenie od pozwanego kwoty 2 472,66 zł

ewentualnie o uchylenie tego postanowienia i przekazanie sprawy w odnośnym zakresie do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Żaląca we własnym zakresie rozliczyła koszty procesu poniesione przez strony i – nie precyzując, co zaliczyła w ich skład – stwierdziła, że powinna ponieść koszty w kwocie 12 007,34 zł, natomiast pozwany – w kwocie 4 272,66 zł. W rezultacie Sąd Okręgowy – zdaniem żalącej – powinien zasądzić od pozwanego na jej rzecz z tytułu kosztów kwotę 2 472,66 zł. Uzasadniając swoje stanowisko żaląca podniosła, że jej żądanie zostało przez Sąd Rejonowy uwzględnione w 42%, wobec czego, zgodnie z art. 100 k.p.c., koszty procesu powinny być stosunkowo rozdzielone.

Pomijając niedostatki dokonanego rozliczenia, polegające przede wszystkim na zaniechaniu wskazania, co wchodzi w skład kwot 12 007,34 zł i 4 272,66 zł, trzeba zauważyć, że w postępowaniu zażaleniowym żaląca domaga się objęcia kontrolą także orzeczenia o kosztach procesu poniesionych przez strony w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji i sumarycznego rozliczenia kosztów poniesionych w obu instancjach z uwzględnieniem wyrażonej w art. 100 k.p.c. zasady kompensaty.

Wypada w związku z tym przypomnieć, że, zgodnie z art. 394¹ § 1 pkt 2 k.p.c., zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje na postanowienie sądu drugiej instancji co do kosztów procesu, które nie były przedmiotem rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji. W przytoczonym przepisie chodzi więc tylko o te koszty procesu, o których sąd drugiej instancji orzekał po raz pierwszy. Jeżeli sąd drugiej instancji, zmieniając wyrok sądu pierwszej instancji, orzekł także o kosztach postępowania pierwszoinstancyjnego, należy przyjąć, że nie orzekał o nich po raz pierwszy. Dlatego też na postanowienie tego sądu w części dotyczącej rozstrzygnięcia o kosztach poniesionych przez strony w postępowaniu w pierwszej instancji nie przysługuje zażalenie do Sądu Najwyższego (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2010 r., I CZ 30/10, nie publ., z dnia 23 czerwca 2010 r., II CZ 7/10, nie publ., z dnia 23 czerwca 2010 r., II CZ 45/10, nie publ.,

z dnia 24 września 2010 r., IV CZ 60/10, nie publ. i z dnia 15 grudnia 2010 r., II CZ 140/10, nie publ.).

W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy oddalił apelację powódki i orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego. W tym stanie rzeczy, na skutek wniesionego zażalenia, kontroli Sądu Najwyższego podlegać może jedynie prawidłowość rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego w kwocie 1 800 zł, o których Sąd Okręgowy rozstrzygnął zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. Rozstrzygnięcie to trzeba uznać za prawidłowe, trafnie bowiem Sąd Okręgowy uznał żalącą za przegrywającą sprawę w rozumieniu art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 k.p.c., skoro wniesiona przez nią apelacja okazała się bezzasadna i została przez Sąd Okręgowy oddalona (art. 385 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. oddalił zażalenie jako pozbawione uzasadnionych podstaw.